

nogen Erstatning for den Byrde, de Bedkommende overtage, selv om det ikke bliver den fulde Erstatning. (Sag skal tilføje) at jeg skal stemme for Lovforslaget, og jeg vil haabe, at ret. Mange ville gjøre det Samme.

Winther: Jeg vil kun bemærke, at jeg for mit Bedkommende ikke vilde gaa ind paa det Princip, som her er blevet udtalt, at man skulde give yderligere Pengebidrag til Sædegaardseierne, fordi de igjen skulde overtage den Forpligtelse til at tiende af deres Jorder, for hvilken de kun ere blevne fritagne ved en Lov og under en bestemt Forudsætning om Udseer, som de skulle give i Stedet derfor. Naar der er Tale om disse store Befiddere, skulle de altid have Mere; det er efter det Princip, at den, der har Meget, skal gives; men fra den, der Intet har, kan man tage de Smuler, han har. Jeg er saa absolut derimod; og jeg erklærer, at det vilde være saa aldeles uretfærdigt, om man vilde gaa ind paa noget Saadant, at jeg ikke vilde kunne stemme derfor. Regner man da ikke det for Noget, at Sædegaardseierne blive fri for at give deres Præster et daarligt Bedelæg, som de nu maa give, fordi de ere fri for direkte at betale Tiendeafgiften? Tror man, at saadanne Herrer spise deres Præster af med en Bagatel, tror man feil. Det er naturligtvis Folk, som have den største Interesse af at opretholde Folketirken her i Landet, for gjenneem den at holde Befolkningen tilbage for de mange Overgreb, der kunde komme frem, naar der ikke var en saadan Anstalt, som kunde troste dem, der ikke have Andet her i Livet end det Haab, at de kunne faa Noget i den anden Verden. — Uden nu at tale om dette lille Lovforslag, som aldrig har været påtaant at skulle blive til Lov i den Stikfelse, hvori det foreligger (Hør! Hør!), men hvormed det kun har været Meningen, at det skulde træde istedetfor en Interpellation — det har jeg sagt en tre, fire Gange, og jeg har flere Gange hørt disse bifaldende „Hør!“ her bagved, men det forandrer ikke min Anskuelse — vil jeg sige, at min Grund, ja min Hovedgrund til at fremkomme med det er den, at dersom man ikke vil gaa ind paa

en lignende Anskuelse, dersom der ikke i denne Henseende bliver gjort Ret og Skjel, frygter jeg for, at den Tid vil komme, da de Tiendeydende naar man skal sætte Præstefskabet paa fast Lønning, ville forlange at blive fri for denne Afgift. Jeg tror, der er en stor Bevægelse rundt omkring i Landet i denne Retning, og den mener jeg, man skal dæmpe. Den Maade, som her er anvendt, er den lempeligste, hvorpaa man kan komme ud af denne Forlegenhed, og det er derfor, jeg i den bevilligste Hensigt har tilladt mig at fremsætte mit Spørgsmaal til Regjeringen. Jeg beklæger, at man ikke tager Hensyn til, hvad der saaledes ulmer rundt omkring, og som efterhaanden kan vinde Styrke og vil vinde Styrke, naar man uindbrager de mere Formuende fra at yde deres Bidrag af deres Jorder til Præstefskabets Lønning. Jeg har den Overbevisning, at Regjeringen, naar denne Sag kommer til at ligge for under heldigere Omstændigheder, mulig vil stille sig noget anderledes til den, og jeg vilde beklage, om det ikke skete, thi jeg tror, at der vilde opstaa meget uheldige Følger af en saadan Modstand imod ogsaa at lade Godseierne give deres fulde Bidrag af deres Jorder til Præstefskabets og til Folketirkens Understøttelse.

Frederiksen: Til det ærede Medlem her ligeoverfor skal jeg kun sige, at selv om man før engang har gjort Uret, saa indeholder det ikke nogen Hjemmel til fremdeles at gjøre Uret; men forøvrigt var det Exempel, han anførte om, at Sædegaardseierne være blevne fri for en Byrde, ikke rigtig, thi det ærede Medlem maa jo dog mindes, at ved Loven af 20de Juni 1850 lagde man en meget stor Byrde paa Gierne af privilegeret Hartkorn uden nogen Erstatning, nemlig Kommuneafgifterne, og det gjorde man maasse med Joie, thi det var Hartkornets Byrde ikke noget Fast, men noget Bevægeligt, det var Noget, man ikke saaledes med Rimelighed kunde tage Hensyn til i Handel og Vandel. Altsaa, om de ogsaa fik en lille Forbed ved at blive fri for Hesteholdet, blev der paa samme Tid taget meget Mere fra dem.